

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/33/2018
Identifikačné číslo spisu: 7016201106
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7016201106.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky) Taper, spol. s r.o., Bajkalská 715/22, 821 09 Bratislava, právne zastúpená JUDr. Ľubicou Masárovou, PhD., advokátkou, so sídlom Púchovská 12, 831 06 Bratislava, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1603504/2015 zo dňa 28. októbra 2015, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/95/2016-115 zo dňa 26. októbra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Daňový úrad Košice, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 1261783/2015 zo dňa 05.08.2015 určil žalobkyňi podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) rozdiel v sume 28.849,94 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2013.

2. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 1603504/2015 zo dňa 28.10.2015 prvoinštančné rozhodnutie daňového úradu potvrdil.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok

(ďalej len S.s.p.) žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa v zdaňovacom období január 2013 si neoprávnene deklarovala dodanie tovaru s oslobodením od dane do iného členského štátu, t. j. do Českej republiky, pretože z výsledkov vykonaného dokazovania správcom dane nebolo preukázané, že išlo o reálne dodávky, nakoľko už v skôr uvedenom obchodnom reťazci bolo zistené, že pohyblivá bola iba prvá dodávka medzi spoločnosťami ADAMS CORP, s.r.o. a BA-HOLZ, s.r.o., dodávka tovaru medzi ostatnými spoločnosťami v obchodnom reťazci nebola pohyblivá, a teda ani nebolo dostatočne preukázané, že dodávaný tovar ihličnatá guľatina bola prepravená z tuzemska do iného členského štátu, t. j. do Českej republiky tak, ako si to uplatňovala žalobkyňa. Z uvedených dôvodov sa krajský súd nestotožnil s námietkou žalobkyne ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia v súvislosti s uplatnením oslobodenia od dane, teda že z jej strany boli splnené všetky podmienky stanovené v § 43 ods. 1, ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z.“).

5. Z predložených účtovných a daňových dokladov správca dane zistil, že žalobkyňa si uplatnila odpočítanie dane z faktúr od viacerých dodávateľov a výberovým spôsobom preveril dodávky od daňových subjektov Fraňo Kučera CYDA, s.r.o. Wood - Servis, s.r.o. DOLIDO, s.r.o., M&D REALM s.r.o., K - FOREST, s.r.o., MARCOWOOD, s.r.o., LUDOSS, s.r.o. a u týchto dodávateľov, kde zistil porušenie zákona č. 222/2004 Z.z., ako aj preveroval predložené doklady u dodávateľa VALTARI INVESTMENTS s.r.o.. Dodávateľ drevnú hmotu nakúpil od spoločnosti BA-HOLZ, s.r.o., ktorá je personálne prepojená osobou J. W. (v jednej spoločnosti je spoločníkom a v druhej konateľom). Spoločnosť BA-HOLZ, s.r.o. nakupovala tovar drevnú hmotu od dodávateľov DECURIO, s.r.o., A. Š.G., ADAMS CORP, s.r.o.. Dodávka tovaru drevnéj hmoty od dodávateľov DECURO, s.r.o. a fyzickej osoby A.P. Š. pre odberateľa BA-HOLZ, s.r.o. bola riadne preukázaná a za tovar bolo a je zaplatené. Dodávateľ spoločnosť ADAMS CORP, s.r.o. dňa 04.03.2014 zanikla a bola zlúčená so spoločnosťou AVM, s.r.o. a správca dane nevyočul bývalého konateľa spoločnosti O. Ó., ani konateľa spoločnosti AVM, s.r.o. pre ich nekontaktnosť. Z písomnej odpovede Lesy SR, Odštepny závod Čadca bolo zistené, že na dreve, ktoré mala dodať spoločnosť ADAMS CORP, s.r.o. bolo označené ciachami, ktoré sú registrované na nich, ale s uvedenou spoločnosťou v rokoch 2012 a 2013 neobchodovali. Žalobkyňa teda mala nakúpiť tovar drevnú hmotu od spoločnosti VALTARI INVESTMENTS s.r.o., pričom táto dodávka, nebolo preukázané, aby medzi žalobkyňou ako odberateľom a dodávateľom bola pohyblivá. Spoločnosť VALTARI INVESTMENTS s.r.o. tovar mala nakúpiť od spoločnosti BA-HOLZ, s.r.o., pričom nebolo preukázané, aby dodávka tohto tovaru bola pohyblivá. Spoločnosť BA-HOLZ, s.r.o. mala nakupovať tovar drevnú hmotu od rôznych dodávateľov, okrem iných aj od spoločnosti ADAMS CORP, s.r.o.. Dodávka tovaru od spoločnosti ADAMS CORP, s.r.o. odberateľovi BA-HOLZ, s.r.o. mala byť pohyblivá, z čoho teda vyplýva, že preprava mala začať u daňového subjektu ADAMS CORP, s.r.o.. Keďže táto spoločnosť bola nekontaktná a to prostredníctvom jej konateľa a ani po zlúčení so spoločnosťou AVM, s.r.o. nebola kontaktná prostredníctvom jej konateľa, nebolo preukázané, aby táto spoločnosť tovar drevnú hmotu reálne aj dodala spoločnosti BA-HOLZ, s.r.o., nakoľko z odpovede Lesy Slovenskej republiky, Odštepny závod Čadca vyplýva, že i keď drevná guľatina bola označená ciachami, ktoré boli registrované na nich, s touto spoločnosťou v roku 2012 a 2013 neobchodovala, z čoho vyplýva, že nebolo potvrdené dodanie tovaru drevnéj hmoty. Po zistení uvedených skutočností správca dane nepriznal žalobkyni právo na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, ktoré sú uvedené v jeho rozhodnutí od dodávateľa spoločnosti VALTARI INVESTMENTS s.r.o., ktorá mala nadobudnúť tento tovar od spoločnosti ADAMS CORP, s.r.o. z dôvodu porušenia ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a) v nadväznosti na § 49 zákona č. 222/2004 Z. z. a žalobkyňa si uplatnila právo na odpočítanie dane v rozpore s uvedenými ustanoveniami, a preto nebolo uznané ako platiteľovi dane odpočítanie dane z faktúr, ktoré sú uvedené v rozhodnutí od dodávateľa VALTARI INVESTMENTS, s.r.o..

6. Z uvedených dôvodov krajský súd považuje námietku žalobkyne o nedostatočnom zistení skutkového stavu a nesprávnom právnom posúdení podmienky odpočítania dane za nedôvodnú, pretože ak odpočítanie dane v zmysle § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. je viazané na kumulatívne splnenie všetkých stanovených podmienok, pričom už nesplnenie jednej z nich vylučuje priznanie nároku.

Samotné dodanie tovaru, na základe ktorého vznikla daňová povinnosť je základnou podmienkou uplatnenia odpočtu, pričom nestačí len formálne deklarovať dodanie tovaru, ale je potrebné preukázať aj vecné naplnenie, pričom v danom prípade bolo preukázané, že dodanie tovaru drevnej hmoty tak, ako to vyplýva z predložených listinných dokladov žalobkyňou nebolo reálne uskutočnené, nakoľko tovar drewná hmota, ktorý mal pochádzať od spoločnosti ADAMS CORP, s.r.o., nebolo preukázané, aby táto spoločnosť v kontrolovanom období mohla reálne aj vykonať dodávku drevnej hmoty. Samotná faktúra bez ďalšieho nie je dôkazom o tom, že skutočne žalobkyňa tovar nakúpila, pri ktorej jej vznikla daňová povinnosť. Nárok na odpočet dane nespočíva len vo formálnej deklarácii v predložení dokladov predpísaným spôsobom, ale tieto doklady musia mať aj povahu faktu, t. j. musia nesporné preukazovať vyžadovanú skutočnosť vo všetkých jej znakoch. Žalobkyňa síce predložila účtovné a daňové doklady ku daňovej kontrole za kontrolované zdaňovacie obdobie, ale nevedela preukázať, že reálne k danému obchodu aj došlo.

7. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobkyne, že správca dane na ňu preniesol zodpovednosť za iný daňový subjekt. Žalobkyňa ako daňový subjekt pri svojej podnikateľskej činnosti je povinná viesť svoju evidenciu, uskutočňovať svoju činnosť a preverovať si svojich obchodných partnerov tak, aby v akomkoľvek prípade, teda v každej situácii mala dostatočné podklady na to, aby vedela preukázať existenciu, resp. vznik nárokov a povinnosti v zmysle daňových zákonov. Správca dane pri daňovej kontrole skúma uskutočnenie obchodov nielen z formálnej stránky, ale preveruje aj súlad skutočného stavu so stavom formálnym. Listinné doklady, ktoré žalobkyňa ku daňovej kontrole predložila, aj keď formálne spĺňajú právne náležitosti, nepostačujú však na potvrdenie, že žalobkyňa splnila všetky zákonom stanovené podmienky nároku na odpočet DPH, resp. na oslobodenie od dane. Žalobkyňa musí vedieť preukázať uskutočnenie obchodu osobou, ktorá je uvedená v predkladaných faktúrach, ak si uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, resp. uplatňuje si oslobodenie od dane pri dodávkach tovaru do iných členských štátov. Nie správca dane je povinný dokazovať uskutočnenie obchodov, pretože dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, ktorý je povinný mať a predkladať všetky doklady a v prípade nejakých povinností je povinný označiť dôkazy na ním tvrdené skutočnosti. Teda je povinnosťou daňového subjektu vyvrátiť pochybnosti správcu dane o reálnosti uskutočneného obchodu. Z judikatúry SD EÚ vyplýva, že pri uplatnení oslobodenia od dane znáša dôkazné bremeno dodávateľ tovaru, ktorý musí preukázať, že stanovené podmienky odpočítania dane splnil. Nie je opodstatnená námietka žalobkyne, že správca dane na ňu neúnosne preniesol dôkazné bremeno, pretože žalobkyňa ako kontrolovaný daňový subjekt mala správcovi dane predložiť dôkazy, na základe ktorých si uplatňuje svoj nárok. Totiž daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bola vyzvaná správcom dane v priebehu daňovej kontroly a to najmä vtedy, ak vierohodnosť, správnosť, alebo úplnosť povinných evidencií alebo vedených záznamov je spochybnená. Ťažisko dôkazného bremena je preto na daňovom subjekte a ten v prípade existencií pochybností predložiť relevantné dôkazy preukazujúce v jeho prospech, že zdaniteľný obchod bol uskutočnený skutočne tak, ako je to deklarované spornými faktúrami. Žalobkyňa o výsluchu svedkov bola informovaná, mala možnosť zúčastniť sa ich výsluchu a klásť svedkom aj otázky. Pri miestnom zisťovaní iným správcom, o ktorý príslušný správca dane ich požiadal, nešlo o výsluchy žiadnych svedkov, z ktorého dôvodu oznámenia o výsledku miestneho zisťovania nie sú dôkazom, ktorý bol získaný v rozpore s daňovým poriadkom. Pri hodnotení dôkazov ako správca dane, tak aj žalovaný postupovali v súlade s ustanovením § 3 ods. 3 Daňového poriadku, t. j. so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, t. j. dôkazy hodnotili podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadali na všetko čo pri správe dane vyšlo najavo. V rámci vykonávania dokazovania medzi povinnosť správcu dane nepatrí povinnosť vykonávať dokazovanie, resp. vyhľadávať dôkazy za tým účelom, aby sa potvrdili skutočnosti uvedené na predložených účtovných a daňových dokladoch, teda správca dane aby preukázal, že došlo aj k reálnemu uskutočneniu obchodu.

8. K námietke žalobkyne, že žalovaný sa opiera o rozsudky C-245/04 a C-430/09 krajský súd uviedol, že uvedené rozsudky žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia neuvádza. Správca dane v priebehu daňovej kontroly len preveroval, v rámci ktorej dodávky tovaru deklarovanom v obchodnom reťazci sa tovar prepravil z tuzemska, t. j. zo SR na územie Českej republiky, ktorá dodávka bola

pohyblivá a ktorá dodávka nebola pohyblivá, a to z dôvodu, že táto skutočnosť je podstatná pre určenie daňovej povinnosti. Zásadnou skutočnosťou bolo preverenie kto fyzicky prepravu daného tovaru vykonal a získanie všetkých faktúr za vykonanie prepravy a CMR dokladov, ktorými by bolo jednoznačne preukázané miesto skutočného naloženia tovaru a miesto skutočného vyloženia tovaru z vozidla a tak by bola jednoznačne preukázaná prepravná trasa. Totiž medzinárodný nákladný list musí okrem iných náležitostí obsahovať miesto a dátum prevzatia zásielky. V danom prípade však reťazové obchody boli uskutočnené tak, že ten istý tovar, na tom istom vozidle bez toho, aby bol vyložený z vozidla bol počas prepravnej cesty z miesta fyzickej náklady, ktorá bola na území Slovenskej republiky, na vozidlo do miesta fyzickej výklady z vozidla, s predmetom predaja odberateľovi v rámci konkrétneho reťazového obchodu. V danom prípade však bolo preukázané, že tovar - drevná hmota sa v čase dodania už nachádzala na území Českej republiky a aj miesto dodania bolo v Českej republike.

9. K námietke žalobkyne vo veciach ESD rozsudok C-78/12, C-18/13, C-277/14 a C-285/11 krajský súd uviedol, že žalobkyňa tvrdí, že k dodaniu tovaru došlo nejakým iným relevantným spôsobom, ale na toto svoje tvrdenie neoznačila, ani nepredložila žiaden dôkaz. Žalobkyňa formálne preukázala listinnými dokladmi o dodaní tovaru od dodávateľa, ktorý bol uvedený na predložených dodávateľských faktúrach, ale nepreukázal materiálnu podstatu veci, t. j., že tovar bol aj reálne dodaný tým dodávateľom, ktorý je uvedený na dodávateľských faktúrach. Naopak správca dane v priebehu daňovej kontroly vykonaním tuzemského i medzinárodného šetrenia spochybnil, že k deklarovaným tovarom reálne nedošlo takým spôsobom ako to žalobkyňa preukazovala predloženými listinnými dôkazmi. Preto, ak žalobkyňa tvrdí, že k dodaniu tovaru došlo nejakým iným relevantným spôsobom, bolo na nej, aby na toto svoje tvrdenie predložila, resp. označila dôkazy, ktoré v prípade potreby by bola povinná zabezpečiť, resp. také dokazovanie vykonať správca dane, ale žalobkyňa na toto svoje tvrdenie doposiaľ žiaden dôkaz neoznačila, ani nepredložila. Žalobkyňa si uplatnila nárok na dani z pridanej hodnoty z dodávateľských faktúr, a preto ona aj musí byť schopná sama preukázať, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené tak, ako je to deklarované ňou z predložených faktúr. Teda dôkazné bremeno je na žalobkyni, pretože ona má povinnosť preukázať všetky tvrdené skutočnosti a správca dane dôkazy len vykonáva, čo vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR. Doklady musia mať povahu faktu, ale musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané, čo vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za splnenia zákonom stanovených podmienok nárok na odpočítanie DPH, resp. oslobodenie od dane, preto ak si tento nárok uplatní, je jeho povinnosťou preukázať, že si ho uplatňuje dôvodne za splnenia zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenie spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na oslobodenie od DPH uznaný ako oprávnený.

10. Nie je opodstatnená ani námietka žalobkyne, že jej bola pričítaná dôkazná núdza ohľadne takých skutočností, ktoré ju nezaťažujú ťarchou dokazovania alebo že neúnosne správca dane preniesol dôkazné bremeno na ňu, lebo len od nej žiadal predložiť dôkazy, na základe ktorých si uplatňuje svoj nárok. Žalobkyňa si uplatnila nárok na dani z pridanej hodnoty z dodávateľských faktúr a keďže správca dane spochybnil vierohodnosť údajov a predovšetkým nadobudol pochybnosť, či došlo aj k reálnemu dodaniu tovaru a jeho preprave do iného členského štátu, preto správca dane ju vyzýval na preukázanie skutočností, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočností, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie ich vierohodnosti, správnosti alebo úplnosti. Správca dane od žalobkyne nežiadal predkladanie dôkazov a takých skutočností, ktoré by ho nemali zaťažovať, ale by mali zaťažovať iný daňový subjekt.

11. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobkyne, že správca dane, ani žalovaný nedostatočne zistili skutkový stav, odôvodnenie ich rozhodnutí nemá náležitosti, ktoré vyžaduje Daňový poriadok, teda že v ňom nie je popísaný skutkový stav, aké bolo vykonané dokazovanie, ako jednotlivé dôkazy boli hodnotené, resp. že žalovaný sa nevysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní, pretože rozhodnutie správcu dane, ako aj rozhodnutie žalovaného má všetky náležitosti, ktoré vyžaduje Daňový poriadok. V odôvodnení rozhodnutí správne orgány popísali skutkový stav, aké vykonali

dôkazy, ako jednotlivé dôkazy hodnotili a žalovaný sa vysporiadal aj so všetkými námietkami, ktoré žalobkyňa uviedla v odvolaní.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

13. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. f), g), h) S.s.p., v ktorej navrhla kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie alebo aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14. Sťažovateľka namietala, že krajský súd porušil jej právo na spravodlivý proces. Krajský súd ignoroval argumentáciu a dôkazy sťažovateľky vyvracajúce žalovaným uvádzané skutkové závery a len reprodukuje skutkové závery a právne posúdenie žalovaného bez toho, aby jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo jej argumentácia a dôkazy sú odmietnuté a prečo sa priklonil pri právnom posúdení na stranu žalovaného. Podľa jej názoru je rozhodnutie žalovaného založené na nezákonných dôkazoch.

15. Sťažovateľka ďalej namietala, že vzhľadom na judikatúru SD EÚ nie je možné zo zistení v danej veci vyvodit' záver, že tovar sťažovateľke nedodal dodávateľ uvedený na faktúrach (VALTARI INVESTMENTS), ktoré predložila k daňovej kontrole, ktorý samotné dodanie tovaru potvrdil a uviedol vo svojich daňových priznaniach. Sťažovateľka tiež namietala prenesenie dôkazného bremena na ňu ako daňový subjekt, pričom poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2011.

16. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa stotožňuje s právnym posúdením krajského súdu, a preto navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

17. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. januára 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

18. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľka domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu, ktorým bol sťažovateľke určený rozdiel v sume 28.849,94 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2013, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľky sú spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil správny súd zo zistení uvedených správnymi orgánmi ako aj sťažovateľkou, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom

spise.

19. Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku, pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

20. Podľa § 3 ods. 2 Daňového poriadku, správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

21. Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

22. Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,

b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,

c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

23. Podľa § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

24. Podľa § 24 ods. 3 Daňového poriadku, správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

25. Podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

26. Podľa § 44 ods. 1 Daňového poriadku daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie jej účelu.

27. Podľa § 46 ods. 5 Daňového poriadku ak vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených kontrolovaným daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti kontrolovanému daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal.

28. Podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

29. Podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní určí rozdiel v sume, ktorú mal daňový subjekt podľa osobitných predpisov vykázat' alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov.

30. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

31. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

32. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

33. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku

krajského súdu potom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihladnutím na ustanovenie § 461 S.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

34. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

35. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane dokazovanie vykonáva, vedie dokazovanie. Jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav vecí čo najúplnejšie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane, kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné správne orgány povinné postupovať.

36. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17.02.2015, aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

37. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 28 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 42 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane dôkazného subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom ustanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty, je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.“ Z uvedených dôvodov považoval kasačný súd námietku sťažovateľky týkajúcej sa rozloženia dôkazného bremena v rámci dokazovania na sťažovateľku za nedôvodnú. Ďalej kasačný súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/19/2015 zo dňa 23.02.2017, podľa ktorého „...Najvyšší súd SR zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt - žalobcu. Preukázanie dodávok tovaru a služieb len faktúrami nie je podľa súdu postačujúce. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že sú v nej uvedené údaje

odrážajúce skutočne reálne plnenie. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu...“

38. Judikatúra kasačného súdu zaoberajúca sa dôkazným bremenom v daňovom konaní, osobitne pokiaľ ide o preukazovanie uskutočnenia zdaniteľného plnenia, je rozsiahla a prešla istým vývojom, ale v posledných rokoch sa jasne ustálila vo vyššie uvedených intenciách, teda že nepostačuje predložiť faktúru či dodacie listy, ak správca dane nadobudne na základe vykonaných dôkazov dôvodnú pochybnosť o reálnosti takehoto zdaniteľného obchodu a vyzve daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov. Kasačný súd príkladmo poukazuje na rozhodnutia vo veciach sp. zn. 3Sžfk/40/2017, 4Sžfk/38/2017, 1Sžfk/1/2017, 6Sžfk/43/2017, 1Sžf/82/2016, ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 705/2017. Aplikácia v kasačnej sťažnosti sťažovateľkou citovaného rozhodnutia vo veci sp. zn. 3Sžf/1/2011 sa tak viac-menej obmedzuje na formálne požiadavky na predkladané doklady, v zmysle aktuálnej konštantnej judikatúry však od celkovej dôkaznej situácie závisí, či na preukázanie práva na odpočet dane je potrebné v dokazovaní pokračovať ďalej.

39. Podľa názoru kasačného súdu je nutné si uvedomiť postavenie správcu dane v daňovom konaní, ktorý nie je protistranou daňového subjektu, ale je príslušným správnym orgánom, ktorý vedie dokazovanie, dôkazy vykonáva a procesom voľného hodnotenia dôkazov ustauje zistený skutkový stav. Pri tomto postupe musí zachovávať práva daňového subjektu, rešpektovať zásadu spolupráce a ostatné zásady správy daní. Naopak daňový subjekt je v pozícii účastníka daňového konania, ktorý je povinný preukazovať v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku a) skutočností, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočností, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov; b) skutočností, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania; c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Touto skutočnosťou je aj realita dodania tovaru alebo služby platiteľom, ktorý faktúru ako dodávateľ vystavil. Pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že dodanie tovaru bolo realizované konkrétnymi dodávateľmi, zaťažuje ju dôkazné bremeno vo vzťahu k tomuto tvrdeniu; pri jeho neunesení zostáva iba nepreukázaným tvrdením.

40. Kasačný súd ďalej uvádza, že odpočítanie dane nenastáva „ex lege“, ale je právom platiteľa dane, ktoré je spojené s dôkaznou povinnosťou preukázania zákonných podmienok na jeho uplatnenie. Zákon č. 222/2004 Z.z. vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej, ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, prípadne iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, presne odrážajú skutočne realizované plnenia. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že v nej uvedené údaje odrážajú reálne plnenie. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nemusí byť dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu (m.m. rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžf/26/2014).

41. Daňový doklad je z hľadiska nároku na odpočítanie DPH nepochybne dôkazným prostriedkom, ktorý podporuje tvrdenie daňového subjektu, že tento dodávateľ mu naozaj tovar resp. službu dodal. Je však použiteľný len vtedy, ak je nepochybné, že v ňom uvedené údaje odrážajú skutočnosť. Vzhľadom na to, že ide o písomnosti, ktoré je možné pomerne ľahko vyhotoviť na počítači s tlačiarňou, ich vierohodnosť je potom podporená osobou ich vystaviteľa, ktorý ich spravidla podpisuje, ale aj podnikateľským zázemím a minulosťou dodávateľa. V prípade, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že takéto písomnosti naozaj odrážajú (a teda dokladujú) uskutočnené zdaniteľné plnenie, je možné v nich obsiahnuté informácie považovať za relevantný či rozhodujúci dôkaz. Správca dane svojimi zisteniami dôvodne spochybnil, že zdaniteľné plnenia boli realizované tak, ako to je uvedené na predložených faktúrach. Správca dane má právo preveriť podrobne skutkový stav deklarovaného plnenia ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti. V prípade, že považuje tieto tvrdenia za nepreukázané, vyzýva daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov, avšak nemá povinnosť platiteľa zaviazat', akým konkrétnym spôsobom má okrem daňových dokladov, ktorých vierohodnosť vo vzťahu k ich obsahu bola vyhodnotením výsledkov dokazovania spochybnená, preukázať pravdivosť svojich

tvrdení. Týmto spôsobom dochádza k preneseniu dôkazného bremena na daňový subjekt. Bolo preto na sťažovateľke, aby predložila také doklady, ktoré by hodnoverne potvrdili, že predmetné obchody sa uskutočnili tak, ako boli deklarované, čo v prejednávacom prípade nenastalo.

42. Krajský súd založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby na tom, že sťažovateľka okrem predložených účtovných a daňových dokladov, nevyvinula žiadne úsilie k tomu, aby preukázala, že v rámci dodávok naplnila skutkovú podstatu a vierohodnosť zdaniteľného plnenia, ktoré deklaruje vo svojich vystavených dokladoch, teda reálne dodanie tovaru drevnej hmoty, tak ako to vyplýva z predložených listinných dokladov sťažovateľkou. Kasačný súd považuje toto právne posúdenie krajským súdom za správne.

43. Kasačný súd mal za preukázané, že žalovaný ako aj správca dane pri výkone daňovej kontroly, ako aj vo vyrubovacom konaní vyhodnotili všetky dôkazy a zistené skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane v ich vzájomnej súvislosti a prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Správca dane viedol dokazovanie s cieľom preveriť realnosť obchodov deklarovovaných faktúrami, snažil sa úplne a presne zistiť skutkový stav vecí tým, že si zaobstaral pri výkone daňovej kontroly nevyhnutné podklady a dôkazy. Správca dane nevykonával iba formálnu kontrolu dokladov, ale zamerával sa predovšetkým na vecné plnenie, a to vo všetkých vzájomných súvislostiach.

44. Kasačný súd poukazuje na to, že na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania správca dane zistil skutkový stav správne a v súlade s Daňovým poriadkom. Kasačný súd po vyhodnotení súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že správne orgány vo svojich rozhodnutiach dôkladne a rozsiahlo popisali zistený skutkový stav, ktorý aj samotný krajský súd uviedol vo svojom rozhodnutí, dôkazy, ktoré nadobudol správca dane v rámci daňovej kontroly a vyrubovacieho konania aj riadne vyhodnotil a vysporiadal sa dôkladne aj so všetkými námietkami sťažovateľky. Pre účely § 49 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. je nevyhnutné kumulatívne spojenie všetkých zákonom definovaných podmienok v ich vzájomnej súvislosti, vrátane preukázania vecného súvisu medzi prijatým zdaniteľným plnením a daňovým dokladom, ktorým platiteľ dane deklaruje prijatie zdaniteľného plnenia. Pre splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na odpočet dane nepostačuje iba predloženie dokladov (faktúr) s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia jednoznačne preukazovať prijatie zdaniteľného plnenia, t. j. skutočnosť, že zdaniteľné plnenie bolo prijaté od platiteľa, ktorý fakturoval zdaniteľné plnenie. Pokiaľ nie je preukázané, že by tieto hmotnoprávne podmienky boli splnené, nepostačuje na vznik nároku na odpočet dane len samotná existencia samotného dokladu, hoci by obsahoval všetky formálne náležitosti.

45. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že spoločnosť ADAMS CORP, s.r.o. tovar nenakúpila, nepredala. Preprava tovaru od prvého dodávateľa až do ČR sa tiež nepotvrdila. Následne tak nemohlo dôjsť k predaju tohto neexistujúceho tovaru spoločnosti BA-HOLZ s.r.o., ani spoločnosti VALTARI INVESTMENTS s.r.o. a v konečnom dôsledku tento tovar nemohla nakúpiť ani sťažovateľka. Z ďalších preverovaní vyplynulo, že ciachy uvádzané na Preukazoch o pôvode dreva na prepravu a spracovanie síce pochádzajú zo špedičných skladov Lesov SR, štátny podnik, Odštepný závod Čadca, avšak tento podnik v preverovanom období so spoločnosťou ADAMS CORP, s.r.o. neobchodoval. Z uvedených dôvodov sťažovateľke nevzniklo právo na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr od spoločnosti VALTARI INVESTMENTS s.r.o. za dodávky, ktoré mali byť nakúpené od ADAMS CORP, s.r.o. v zmysle § 49 ods. 1, ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. v nadväznosti na § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.. Na splnenie zákonných podmienok pre uznanie daňového výdavku a následne určenie správnej výšky základu dane, ako už kasačný súd uviedol, nepostačuje deklarovanie uskutočnenej služby zo strany daňového subjektu predložením daňového dokladu - faktúry a potvrdenia o zaplatení, pretože formálne doklady nepreukazujú reálne dodanie tovaru. Kasačný súd podotýka, že správca dane daňovou kontrolou preveroval splnenie zákonných podmienok na odpočítanie DPH v zmysle § 49 ods. 1, ods. 2 v nadväznosti na § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z., pričom sa z vykonaného dokazovania nepodarilo odstrániť pochybnosti o tom, že k dodaniu tovaru uvedenom na faktúre skutočne došlo.

46. Kasačný súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 241/07-44, podľa ktorého, zo

zásady skutočného obsahu právneho úkonu rozhodujúceho pre určenie dane vyplýva, že z daňového hľadiska je rozhodujúca reálna existencia plnení, ktoré boli uskutočnené, t. j. vzájomná výmena reálnych plnení, a teda vykonanie dohodnutých prác (resp. dodanie tovaru) a úhrada za toto poskytnuté plnenie. Ide o ekonomickú podstatu daňovej transakcie, ktorú zákon uprednostňuje pred formou a právnym titulom, na základe ktorého bola uskutočnená. Potreba skúmania ekonomického dôvodu daňovej transakcie sa prejavuje ako súčasť zásady posudzovania právneho úkonu podľa jeho obsahu.

47. Teda rovnako ako krajský súd musí aj kasačný súd potvrdiť, že správca dane od sťažovateľa oprávnené vyžadoval v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku preukázanie splnenia hmotnoprávnych podmienok uvedených v zákone č. 222/2004 Z.z. a doloženie oprávnenosti uplatneného práva na odpočítanie dane. Kasačný súd podotýka, že právna otázka rozloženia dôkazného bremena, resp. nutnosti jeho unesenia zo strany daňového subjektu, bola obdobne vyriešená i v predchádzajúcich rozhodnutiach najvyššieho súdu, napr. v rozsudku sp. zn. 8Sžf/36/2010 z 28.04.2011, podľa ktorého „Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm pokladničnými dokladmi, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH. Existenciu zákonných podmienok pre nárok na odpočet musí preukázať platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje.“ Rovnako aj v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžf/52/2010 z 21.09.2011, podľa ktorého „Z dĺžky § 49 ods. 2 zákona o DPH jednoznačne vyplývajú podmienky, za akých si žalobca môže odpočítať DPH, pričom základná podmienka je, aby išlo o tovary, ktoré mu naozaj boli dodané konkrétnym platiteľom DPH. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad. Nie je však jeho povinnosťou zisťovať, od ktorého iného dodávateľa žalobca tovar v skutočnosti prevzal, alebo akým spôsobom tento získal, pokiaľ skutkové zistenia spochybňujú žalobcovo tvrdenie o tom, že predmetný tovar bol dodaný spol. J., s.r.o.“

48. Námietku sťažovateľky týkajúcej sa nezákonnosti dôkazov vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú. Sťažovateľka bola upovedomená o výsluchoch svedkov, mala možnosť sa zúčastniť na ich výsluchoch a klásť svedkom otázku. Kasačný súd po preskúmaní veci nezistil ani nezákonnosť vo výsledkoch miestneho zisťovania. Z vykonaného dokazovania podľa názoru kasačného súdu nevyvstala žiadna skutočnosť, ktorá by viedla k zrušeniu napadnutého rozhodnutia či už krajského súdu alebo žalovaného.

49. K ďalším námitkám sťažovateľky kasačný súd dáva do pozornosti, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Kasačný súd má za to, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námitkami sťažovateľky a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré nálezite aj odôvodnil, pričom dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti preskúmaného ak aj prvoinštančného rozhodnutia.

50. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námitkami sťažovateľky sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

51. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že

sťažovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

52. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.